

SZILÁGY-SOMLYÓ.

TÁRSADALMI HETILAP

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Segéd-szerkesztő:

Hulinka Sándor.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sz.-Somlyó, az ev. ref. papi háznál, hova a lap anyagi és szellemi részét illat küldemények is czimzendők.

Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

A társadalom bogarai.

Sz.-Somlyó, 1887. aug. 8.

(F. D.) Socrates azt mondta magáról, hogy ő sokaknál bölesebb. Első tekintetre meg kell ütköznünk e kifejezésen, mivel ebben annyi elbizakodottság látszik, mint a mennyit egy bölcselet tudományos részleti szempontból is alig lehet összeegyeztetni. De nem szabad feledni az okot sem, mi Socratest e nyilatkozata indította. Barátainak szertelen nagyizolási és a hőbortossáig menő elbizakodottságuk ellen akart ez radicalis cura lenni. A bölcselet meggyőződött arról, hogy azok nem annyira nagyok, mint a mennyire nagyoknak akarnak látszani; azért is a midőn tisztába jött a helyzettel kifejezést adott abbéli nézetének, hogy ő bölcsebb sokaknál, — ugymond — mivel elismeri, hogy még sokat nem tud, amazok pedig azt hiszik, hogy meghódították a tudományt egész országát.

Ezzel szégyenítette meg Socrates azokat, kik önhittségükben nagyizolván, — tulbecsülték magukat.

De az idők végtelen folyása nem tesz változást az emberi természetben. S így vannak ma is sokan, kik a társadalomban különczködnék, saját körükön tulterjeszkedve, mintegy csillogni akarnak.

A mindennapi élet eléggé bizonyítja állításunk igazságát. Hiszen ama merevség is a mi társas életünkben a jóakaratu érdeklődést minden nemes eszmék iránt megöli, a pöffeszkedés, a mi jogosulatlan és képzelt fölényt nyújt az önnök; — nemkülönben a tulterjeszkedés, mely miatt egy forint bevétel mellett gyakran két forintot adunk ki, arra enged következtetni, hogy az ily féle eltanultság nem üdvös dolog nálunk, s nem nekünk való.

TÁRCZA.

A gyászoló anya. *)

Itt hagyatok engem drága két magzatom,
Pusztá bölcsőtöket zokogva ringatom, —
Az ég mosolygása
Elrepült belőle; lelkem összetörte
Egy hold fordulása.

Nincs a nagy világnak kincse, balzsamirja,
Mely az anya szívét feledésre bírja, —
Gyötrő emlékezet —
Ébren, szemlehunyv, csak egy pontra: két kis
Koporsóra vezet. . !

Elhivád gyógygőg kis öcsédet égbe
Játszani a többi angyalok körébel..
Csak a hit malasztja
A mi sebzett lelkem a viszontlátással
Reményre fakasztja.

Rózsafát ülteték sirhalmotok ormán,
Két bimbót söpört le a dühöngő orkán —
Vérzik a seb rajta,
Rózsabimbó hervad, törzse kiveszőben, —
Soha ki nem hajt a'! . . .

*) Macha Gusztávné urnó a f. év tavaszán két szép fiu gyermekét alig négy heti időközre elvesztette. Erre történiik vonatkozás a jelen költeményben. F. M.

E nagyizási körtünet, jobban mondva társadalmi betegség többszörös ártalommal jár, mert a hol ez felüti fejét ott előbb-utóbb lábra kap a szegénység, önzés, hiúság, becsvágy és az apróbb érdekek hajhászása is.

Azt mondja Jean Paul, hogy: „a nagyizás tükre a szegénységnek, mi vagy sivár lelket, vagy kimerült zsebet mutat.”

Igaza van, mert a ki ismeret és vagyonnal rendelkezik, legkevésbé sincs arra utalva, hogy mutasson, sőt hallgat, mert a kincs legyen bármilyen, mindig csak kincs marad és csillogni fog még elrejtve is; legyen az akár szellemi, akár anyagi kincs. Alig van azért visszatetszőbb annál, mint midőn valaki azt fitogtatja, hogy neki a szerenése jobban kedvezett, vagy talán ő nemesebb agyagból lett gyurva, mint egy másik embertársa. Az ilyen képzeltnagyizást a józan közvélemény megszokta vetni, olyannak tekinti, mint a ki elvben távol állván tőle, tartózkodó állást érdemel.

S nem minden ok nélkül; mert ez a társadalom levegőjét megrontja, miazmákkal tölti el; — majd következményeiben kiöli az emberekből a kölcsönös bizalmat, diadalra segíti az irigység, gyűlölség és ellenszenvet. Elválasztja az embert az embertől, eltörpíti az egyéni komolyságot a helyett, hogy a jelen társadalmat beteges kinövéseitől megmenteni törekednék; — sőt a mi elszomorít, utat nyit annak is, hogy a szenvedélyek megszapordván, a már meglévők mindinkább lábra kapjanak.

Mondhatná valaki, hogy fejlődés és alakulásoknál mindig találkozik felületes tömeg, mely tul lő a czélon; de ebből nem következik még, hogy általa a baj végzetes és kiható legyen.

Igaz, hogy az emelkedés mindig teremtetulzókat is, de kötelessége a higgadtabb elemnek odahatni, hogy ezt minden áron megaka-

Szálljatok le néha, csendes éji órán,
Csevegjétek picizny ajkítókkal hozzám,
Lázás álomom enyhül. . .
Dicsőültek árnya leng körül, és hívó
Szavatok a mennyből.

F. M.

Párthie vadászat.

Humoros elbeszélés.

Irta: Hamvai Sándor.

(Folytatás.)

— Meghalok, érzem, hogy meghalok, kedves egyetlen barátnőm! suttogá a kis doktorné teljes lyrai ellágyulással s ujjal neki kezdett zokogni s csak ugy szótagonként rebegte el a szörnyű csapást, mely érző lelkét a porba sújtá, összeroncsoolta, megmérgezte, megölte. Oh ez a neveletlen, udvariatlan, durva férfisereg! Ezek az érzéketlen fabábok, kik semmi széper, nemesért nem hevülnek! A könyörületnek egy szikráját felfogni képtelenek! Képzeld: egytől-egyig kijelentették, hogy nem játszanak! . . . És ennek én igyam meg a levét; én türjem és viseljem a szörnyű kudarcot, mely női büszkeségemet a porig alázta?

— De kedvesem, a közügy senkitől se várja azt, hogy agyon sirja magát!

— Oh végtelen az én fájdalom! Az én lényem a porig megalázva vonaglik e durva férfi nép poros csizmáinál. (Leó ur elégedett pillantást vetett elegáns cipőire; mig Kamuthyné zsebkendőjébe rejté mosolyát.) Én azt hittem, hogy elégtételt

dálozza. Jól felfogott érdeklünk követeli, hogy a mi a polgárosodás és közös haladásunk veszejével jár attól soha el ne tekintsünk. Miután pedig a nagyizolás, pöffeszkedés egyike e rossz tulajdonoknak, csak kárhóztatni tudjuk. És pedig méltán, mert mivé lenne a társadalom, ha mindenki nagynak tartaná magát; ha nem tudna egy komolyabb elem eme visszatetsző dolgokon felülkerekedni? Egy végzetes chaosz, mely a nemzet életének szomorú sorsát hosszú időkre döntené el; — már csak azért is, mivel ez semmi egyéb, mint az üres gögnek, jogosulatlan becsvágnak kifolyása.

Meg kell vallanunk, hogy ezen bajok nagyon be vannak ékelve társadalmunkba. Ki nem tudja azt, hogy már nemcsak a felsőbb, de maga a közép osztály is kezdte földadni jó szokásait? Eltanult egyet-mást a „legazdálkodott“ gentriktől, urat játszik, jogtalan megkülönböztetések után vágyik s nemcsak formailag, de bensőleg is a mellett van, hogy ő már többé nem kis valami és nem az, a ki volt. Ezekre gondolva csak egy vigasztalásunk van még, az t. i., hogy a nép alsóbb osztálya — bár benne is meg van a vágy túllőni a czélon, — komoly kifogás alá nem esik. A morális érzékben egészséges népet, még nem sikerült igazi életelveitől elántoritani.

Maga a felső osztály is kezd megvetni a hálátlan anyagizást, nagyban ragaszkodik a józanabb intenciókhoz, egyedül a közép osztály sülyed, mely sehogy sem akarja magát emancipálni az idegen majmolások, eltanultság és egyéni sajátságoktól. Nem törekedik arra, hogy a jelenlegi helyett, egy egészségesebb társadalom képződjék. Pedig mindaddig, mig e bajnak komolyságát fel nem fogjuk helyesen, vissza nem adatunk önmagunknak; mig meg nem szünik a becsvágy hatalma fölöttünk, mindig meglátszik az akarat az iránt, hogy egyesek

fogok kapni a grófné által személyemen elkövetett méltatlanságért, s imel e helyett e kudarc, e hártatlan fiascót! És mikor föllázadt önérzetemben a közhügy utain megvérézt és sajgó lábaimmal az otthon küszöbét lépem át, hogy férjem keblén kisirjam, elzokogjam bánatomat; a meg nem érdemlett méltatlanság vérző könyeit, a durva, lelketlen férj kaczagva fogad s asztalhoz ül, hogy mandulatejet irjon nekem csilapítóul! (Kamuthyné majd elnyelte a zsebkendőjét.) S a helyett, hogy keblére ölelgetne, czirógatna, vigasztalna, azt mondja, hogy: „Ugy kell neked! Tessék a konyhán rántást kavarni, az apróságokat mosdatni s nem a más, hanem a magad mosdatlan gyermekeid után futkosni! . . . Csuda, hogy már a saját gyermekeidről le nem huzod a ruhát, hogy meztelen cigány purdékát öltöztess belél! . . . Oh, hallod? Ezeket mondta ő, ő, az én férjem, ki naponként érzi szívem melegét s az abból kisugárzó anyai szeretetet . . . Ohohohohó! És én ezt tuléljem? Nem, soha!

S hogy megmutassa igaz, mély bánatát, újból is zsebkendőjébe temette arcját; zokogott, sirt, kis lábával haragosan rugta a szőnyeget. Igazi kedves, gyöngéd teremtés volt!

És így tartott még vagy tizenöt perczig. Leó ur az óráján nézte végig az egészet, a mikor Erzsike és Francziska nevetve toppantak be.

Végig futották a kerti utat s a friss novemberi lég pirosra festette arcukat. Csak ugy lihegett mind a kettő.

— Hol futkároztatok gyermekeim ebben a hidegben? feddte Kamuthyné a belépőket.

— Oh hadd el mama! olyan enyhe a levegő, mint egy rossz tavaszi napon, aztán jól fel vagyunk

nagyzoljanak, hogy embertársaikban nem az önértzetet, hanem a hunyázkodni tudást, a szolgál lelket keressék.

Helyesen mondja Bien, hogy „az ember legtöbbször olyan, mint a minő az ő lelkének vágyakozása.“ Így van valóban; mert a gögös, nagyzoló ember nem egyéb, mint hunyázkodni szerető szolga lélek, ki adandó alkalommal készen áll és hajlandó a szolgál talpnyalás s az alázatos hízkeledésre.

Mint mondtuk is, a társadalom hemzseg az ilyen nagyzoló, gögös emberektől! Azért felvethetné valaki ezen kérdést: mi a nagyzolási hóbort? Semmi egyéb, mint egy szerencsétlen állapot, melyben az ember megelégedik önmagáról, hiu ábrándok, nagy gondolatokkal foglalkozván, negligálja embertársait, s a magával egyrangúakat. Kérdezhetné valaki azt is, miről lehet fölismerni a társadalomnak ezen bogarait?

Arról, hogy míg a szelid és önértzetes ember nyílt, őszinte, bátor; — addig a nagyzoló bizalmatlan, gyenge jellemű, öndicsékvő és gyáva. Mesterkelt minden arczkifejezése, melyen a mellett, hogy az önzésnek utálatos képe ül, nem hiányzik némi keveréke a kisebb kötelességek teljesítéséből erényt csináló önelégültségnek sem.

Ha ma jót tevével vele, holnap már éltetési módod felől tudakozódik, eldobat a közvéleménnyel, nehogy ő képzelt nagyságában megközelíthető legyen.

De még ezen is túl megy. Kinek társadalmi életét, munkáját komolyság, nemes szellem, társadalmi súly, magasabb cél utáni törekvés jellemzi, ki nem a jelen, de a jövőnek él és dolgozik, annak útjában áll s minden kitelhetőt felhasznál arra, hogy az igazat és a magasabb eszmék harcát célja elérésében megakadályozza.

Ha látsz egy kifeszített mellű, merev magatartású, aczélezott lépésekkel tova siető, majd a kedvességet, lelketlen vigyorgást, önmegadást magára erőszakoló alakot tova haladni, biztos lehetsz abban, hogy ez azon kiemelkedett nagyságok közé tartozik, kit egy szerencsés fordulat emelt az ugorkafára. Ha találkozol vele távolról kémleli fölbotlásodat, mit oly méltóságos mozdulattal fogad, mintha őt imádásszerű hódolat, kegyes arcjáték illetné meg.

Pedig föl kell ismernünk ebben a nagyon is korlátolt embert, a poltront, a gyáva parvenut. Alig van ma jóra való ember, kinek nevét az ilyen nagyságok részéről itt vagy ott keményebb bírálat, vagy kicsinyes megszólás ne érte volna. Elismert dolog az, hogy a kicsinyítés, pellengére való huzdolás a legkapósabb árucikké nőtte ki magát az ilyenek között.

Átláthatjuk ebből, hogy az ilyen paraziták fejlődése és szaporodása mind rovásunkra, társadalmi életünk fejlődése s közös haladásunk kárával történnek. Vajha társadalmunknak ezen irányba megváltoznék s nem kellene tartani jövőre nézve a baj növekedésével, egy általános erkölcsi chaostól, mi magát az erős franczia népet is eltudta szédíteni Napoleon uralma alatt. Így lenne remélhető csak, hogy a faj-

ám öltözve! Francziskával ellenkedtem, aztán . . . izé . . . együtt ültünk a másik szobában . . . incselkedtem vele s ő üzöbe vett s én rajta futni kezdtem s egész fel a kert végéig szaladtunk s majd felbuktunk. De nem ért ám utól!

Ezt Erzsike, a hamis Erzsike ügyesen színlelt zavarral adta s Leó ur egy Erzsike és Francziska kisasszony felé vetett ellenállhatatlan szemhunyor-gatással jelezte, hogy érti a dolgot.

A leányokat a „friss lég“ igen jó kedvre hangolta s különösen Erzsike olyan csintalan és bohókás kedvében volt, hogy csakmamar magával ragadta még az öngyilkosságot magában forraló Fabóthynét is, ki szörnyű fájdalmából felocsudva, pár perc múlva már oly jóízűen ivott meg egy nagy csésze bivalytejes kávé, mintha soha a rongyos-egyletről s annak elnöknő kudarczáról még beszélni se hallott volna. Erre pompásan izlett két darab czukros sütemény, egy jó tányérka befőtt s Fabóthyné arról kezdett példálózni, hogy már fél a — hidegleléstől is.

Leó ur az uzsonnánál Francziska és Fabóthyné közé jutott s majd feldölt székestől a nagy boldogságot, midőn az esteli szürkületet öltő szobában Francziska kisasszony az asztal alatt gyöngéd kézszorítás mellett egy levélkét csusztatott a kezébe.

— Ebből mindent megtud, sugá halkan Francziska.

— És Erzsike? kérdé a lovag halkan.

szeretet melege erősbuljön s összetartóbb legyen a nép, melyre fontos kötelességek várnak.

A nagyzoló fölismeréséről szólva, tehetné valaki azon ellenvetést is, hogy az alaki ismeret csaltat, hogy a látszat nem mindig áll összhangban a belélet világával. Megvallom, e föltevésnek van jogosultsága, mert hiszen, vannak titokteljes, elzárt jellemek, kikkel szemben az emberi ítélet tévedhet; — de ki tagadhatná azt, hogy az egyéni sajátságok között is föl lehet ismerni az igazi embert? Ki az egyenesség határai között mozog, kinek szavait őszinteség, bizalom, tényeit a természetesség jellemzi, nem józan életelvet követ-e az? Azt hiszem, ez nem lehet más, mint csak igazi ember, kitől távol van minden utálatos nagyzolás. De vannak viszont olyan jellemek, kiket az ellenkező gondolatok vezetnek, kiknek minden mozdulatukon meglátszik a — szédelgés. Ezek az ugynevezett kétszínűek, kik úgy forgatják a köpenyeget, a mint azt a körülmények és előnyök javasolják. Kik az élet minden viszonyaiban a legegyszerűbbet összekuszálják, a legvilágosabbat pedig összezavarják. Ezekről elmondható, hogy sem szóban, sem tettben nem nyíltak, nem lehet őket megérteni, mert ők maguk sem szeretnék azt, — sőt mindig álutakon, utvesztőkben bujkálnak, — mint a póknak, úgy nekik is sötét zug szükséges hálójuk megkésztetésére s éppen azért egyenes, rövid uton nem haladnak soha.

Azt hiszem, sokakkal egyetérték akkor, midőn kimondom azt, hogy ezek a társadalomnak gyűlöltjei, kik minden nemes tulajdonságot nélkülöző osztályához tartoznak az emberiségnek, melynek örökös szegényfoltjai maradnak.

Mennyire különbözik ez attól a jellegtől, mit egy valódi értelemben vett nagyság visel egyéniségén. Ez elragad emberségével, köszönni sem tudsz a nélkül neki, hogy a tiszteltben meg ne előzzön, mintha éppen megfordított viszony léteznék köztetek, pedig csak az igazi műveltség tett bizonyosságot önmagáról azzal, hogy az erősebb a gyöngébbet, a kisebb a nagyobb magához látszott emelni.

A dolyfős és nagyzolás nélküli embernek minden mozdulatán meglátszik az igazi műveltség, át tudja látni azt: minél magasabban áll a nap, annál kisebb az árnyéka. S ez nagyon igaz, mert mentül magasabbra emelkedett valaki, annál inkább kell éreznie, hogy lent van még; hogy nagy hézagok állanak előtte, melynek betöltése végett komoly munka vár reá a jövőben.

Midőn a nagyzolást, tulterjeszkedést kárhoztatni tudjuk, midőn kiemeljük az igazi műveltséget, alázatosságot, legkevésbé sincs szándékunkban azt mondani, hogy az ember igényeket ne tápláljon, hogy csak is a közönséges vagy köznap szokások után vágyakozzék, hanem azt, hogy a szerencse javai még nem boldogítanak; — és a kinek vágyai, magasabb igényei nincsenek, ki nem tud a közönséges szokásokon felül emelkedni, az alig érdemel e helyen szót s mintegy intencion körén kívül is esik, mivel nagyon jól tudjuk, hogy ezt csak azok teszik, kiknek sem tehetsége, sem vágya nincs szerepet játszani a közéletben, kiket korlátolt szellemük másra sem utal, minthogy

— Szívéből örvend . . . Oh, ő olyan jó, mint egy angyal!

Leó ur pedig volt annyira találékony, hogy leejtve szervétáját utána nyúlt s az asztal alatt két, égetően forró csókot vetett a kisasszony kezéjére.

E percztől tükön ült Leó ur. Mikor aztán este hazaért, a fia célját távolmaradásával elősegíteni kívánó mama szeme elé, örömtől sugárzó arczzal libegtette az illatos levélkét:

— Győzelem, győzelem! kiáltá tele tudóval. No mit mondtam, hogy én és Julius Caesar — egy vagyunk?

S örömben egy czepperlit lejtett előbb körbe a szobában s aztán elérzékenyülve borult az örömben és bámultában szintén magánkívül lévő mama karjai közé.

— Drága, aranyos fiam! zokogá a mama elérzékenyülten.

— Édes kicsi mamácskám! selypíté Leó ur.

— Oh te igazi don Juán, te . . . te mamáé! Te lángész, te!

— Meghiszem azt! . . . No de lássuk a medvét, vagyis a levelet!

S Leó ur valóságos keleti kényelemmel nyúlt végig egy bőrdíványon.

(Vége köv.)

csendben tengőljének s ismeretlen homályban éljék le napjaikat.

A ki az ilyen fogyatékoságokat ellensúlyozni tudja, ki képes számot vetni azzal, hogy a különczködések oktondi emberek tulajdonai csak; annak elég fejlett ítélete van, hogy megérthesse azt, miszerint e társadalmi betegségek nemcsak közös fejlődésünket gátolják meg; de önműveltségünkről is igen szegényes bizonyítványt nyújtanak.

Szükséges lenne azért, hogy a közös haladás érdekért, szavainkban az igazság, szokásaink s viseletünkben a természetesség, érzéseinkben az egyenesség uralkodjék. Szükséges lenne, hogy mindaz, mi az emberek között válaszfalat emel, mi annyi visszatetszés és megjegyzésre ad okot, megváltozzék. E nélkül kívánni sem lehet, hogy a kölesönös bizalom javuljon s a távolság, mi a jelen körülmények között az egymáshoz való közeledést és együtt fejlődést akadályozza — áthidaltassék.

Vidéki levél.

Kraszna, 1887. aug. 8.

Tekintetes szerkesztő ur!

Ahol vig dana, muzsika szó tölti be a leget, ott — természetesen, — jó kedvnek kell lenni. Ily hangokkal volt tele f. hó 7 én délután nálunk is az „Egyházfele“ erdeje.

Mindenki felelte a szeszélyes időjárást, hogy ma a Saharára beillő forróság, holnap hűvösen bőlingató szellő árasztja el a vidéket; az esőt csak óhajtanák, de nincs; — pedig nem tudom, van-e ember, a kinek rendben ne volna a szénája?

De csak most veszem észre, hogy hova tértem tárgyamtól, s hogy majd gazdasági tudósító lettem!

Tehát vigan voltunk!

Elfelelte mindenki a hét fűradalmait.

Az iparos osztály, a nemzet-test egyik lüktető ere; a családapák örömmel nézték gyermekeik ragyogó arcát, amint azok kedvvel lejtették és nemzeti táncunkat.

Sikortult augusztusi (vajjon megáll-e ez a szó a szerkesztőség rostáján?) volt ez az iparos ifjúságnak, az erkölcsi siker mellett meg volt az anyagi is. Kellett; jötekonyezásra adták: a zenészek javára.

Jól esett a szegény barna fiúknak, szükséges is volt már nekik — hurra. Kénytelen volt már is a primás két, — a czimbalmos öt huron játszani.

Lesz nagy augusztusi!

Br. Györfly Pál szolgabíró ur tanácskozássa hivta egybe a krasznai szolgabírói járás jegyzőit a jegyzői nyugdíjalap javára rendezendő vigalom végett.

Az eszmét köszönettel vették s annak megtartását aug. 20-ra, szent István napjára határozták el. Nyomban megalkult a rendező bizottság, elnökül br. Györfly Pál szolgabíró ur kérését fel s mi úgy hiszszük, hogy a táncvigalom fényes sikeréhez már elég az elnöki név.

E vigalom nemcsak helyben, de megyeszerte kell, hogy mozgalmat keltsen, oly célra van, mely mindenkinek érdekel.

A jegyzői kar az állami gépezetben egy lényeges alkarész; azon fordul meg minden; nehéz, felelősségteljes állás, nemzetiség tekintetében is sok függ tőle.

Velünk élnek és velük élünk. Fejezzük ki tehát elismerésünket irántok az által, hogy aug. 20-án men-nél számosabban jelenjünk meg, gyarapítsuk filléreinkkel az ő zsenge segélyalapjokat.

Isten velünk!

Busmagyar.

Különfélék.

* A rom. kath. plebániái templom felszentelésének 353-ik évfordulója bucsu-járással lesz megünnepeelve, mely alkalommal főtisztelendő Trusza Lajos esperes-plebános fényes segédlettel fogja a szent misét végezni és nagyontisztelendő Fejér Ignác min. r. tanár és lapunk belmunkatársa fog. ünnepi beszédet tartani. Az ünnepi szent beszéd nyomatatásában is meg fog jelenni s 10 kr-ával csinos kiállításban kapható lesz Telegdy Márton helybeli könyvkereskedőnél.

* Holdfogyatkozás. Gyönyörű látványban részesült f. hó 3-án este Sz. Somlyó város közönségének az a része, a mely nem tért korai alvása és a mely végig akarta nézni a holdfogyatkozást. Az idő nem igen kedvezett. Az ég borult volt s a látvány egész szépségében nem volt szemlélhető. A holdfogyatkozás este kevéssel 9 óra előtt vette kezdetét. Lassan-lassan kezdett a sötétség leszállani s minél kevesebb látszott a holdból, annál inkább terjedt a homály a földön. A teljes sötétség beállta után nőni kezdett a hold és 11 óra 19 perczkor már olyan volt, mint fogyatkozás előtt. A szép látványban igen sokan gyönyörködtek.

* Meghívás. A krasznai járásbeli körjegyzők a szilágymegyei jegyzői-nyugdíj alap javára 1887. évi augusztus hó 20-án a krasznai moosár-erdőben, zárt-körü táncestélyt rendeznek, melyre az érdeklődőket e helyen is tisztelettel meghívja br. Györfly Pál rendezőbizottsági elnök, Farczádi Mihály pénztáros, Farczádi Pál, Ilyés János, Kajetan Kálmán. K. Nagy Albert, K. Nagy Dezső, Papp János ellenőr, Papp László, Papp Péter, Samel József, Stefanovits János, Szikszai Dániel, rendező bizottsági tagok. Kezdeté d. u. 5 órákor. Belépti jegy személyenként 50 kr. Család-jegy 1 frt 50 kr. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak s hirlapilag nyugtáztatnak.

* Tűzvész Bülgözden. F. hó 10-én az a hír szárnyalt szét városunkban, hogy Bülgöz, — egy józan életű tösgyökeres magyar lakossága község, teljesen lángban áll s vízhiány miatt aligha lesz meg is menthető. A gyakori tüzesetek miatt izgatott kedélyállapotban levő városi lakosság hitelt is adott a hírek,

bárha abból nagyon kevés volt is igaz. Az említett nap délután 2 órakor Bülgезд községből egy lovas futár érkezett a helybeli tűzoltó parancsnoksághoz, hogy a testület a tűzoltás nehéz munkájában részt vegyen. Ennyi és nem több volt az említett hír alapja. Vischán Elek helybeli tűzoltó főparancsnok ezen felhívás folytán, tizennégy tűzoltóval, két szivattyúval és egy szertár kocsi-val csakhamar a helyszínén termett, de már ekkor a tűz nagyjából localizálva volt; de mindazonáltal a veszély még mindig nagy volt, miután a tűz szomszédságában levő földműves udvarán nagymennyiségű buza volt asztagokba rakva, ami a tűz továbbterjedésének tápot nyújthatott volna s így a megjelent tűzoltók a jókarban lévő szivattyúkkal és szelvényekkel még mindig hasznos és derekas munkát végeztek. A tüzet egy kis gyermek vigyázatlansága, vagyis a szülők gondatlansága okozta, s a kár ha nem is tetemes, de elég érzékeny, mert három család háza, azoknak melléképületei s összes nyári keresménye lett a lángok martaléka. Sajátságos körülmény az, hogy a tűz keletkezésének szomszédságában álló épület és a mellette levő buza asztagok teljesen épen maradtak, míg a harmadik és negyedik szomszédságban lévő házak teljesen elhamvadtak. Megrovást érdemel ama gondatlanság, hogy egy ilyen jómódu s értelmes lakosság község nem iparkodott mindeig ideig egy használható szivattyút beszerezni. Dicséretet érdemel Szénássy Miklós helybeli kir. közigazgató ur, ki a tűzvész színhelyére — valószínűleg a mende-mondák után indulva, — egy ökör szekérrel az oltáshoz vizet küldött. A tűzoltó testületet a teljesített kötelesség után az ottani ev. ref. lelkész ur meghívta vendégszerető házához s barátságos uzonnával látta el.

* **A szerelem hatalma.** Krasznai levelezőnk írja a következőket: Hogy a szerelemnek mily nagy a hatalma, azt fejtegetni fölösleges, végezzék a költők, mi csak egy újabb példával akarunk a t. olvasóközönségnek szolgálni. Glück Háni szeredni születésű, jelenleg bogdánházi lakos izraelita hölgy, Bogdánházán beleszeretett egy római utódba és szerelme oly hő, mikép hogy egyesülhessen vele, elhatározta, hogy don Juan jának vallására tér át. Ebbeli szándékát már be is jelenté az ottani gör. kath. lelkész hivatálnak. Megjegyzés nélkül nem hagyható az, hogy mind a kettő földhöz ragadt szegény és műveletlen állapotban lévő s így messiancseről szó sincs.

* **A külföldi pótkávé ártalmassága.** A fővárosból a következőket írják lapunknak: Az utolsó időben, különösen a melegebb időjárás beálltával mind gyakrabban fordulnak elő az olyan esetek, hogy a kávéval élőket gyakran a rosszullétnek feltűnő jelei lepik meg, a mely állapot rendes gyomorbetegsége. Az ez irányban eszközölt vizsgálódások következtében aztán rájöttek, hogy e bajt a külföldi pótkávé használata okozza azért, mert a külföldi gyárosok ártalmas készletei gyakran egy évig fekszenek raktáron és hosszú ideig vannak utban, míg a vevő kezei közé kerülnek. Tekintve már most, hogy e külföldi pótkávék csaknem kivétel nélkül festékanyagot és szirupot tartalmaznak, a hosszú időn át fekvő anyag ezek következtében erjedésnek indul, mely azonban különöleg észre nem vehető, hanem csak káros következményeiben, melyek állandó használatnál előbb-utóbb megboszulják magukat. A fővárosi közönsége ezt most már be kezdi látni és ez okból bizalommal fordul Szalády Antal tekintélyes fővárosi pótkávégyárhoz, kinek mintaszerűen vezetett gyára egyszerűen lehetetlenné teszi azt, hogy a megrendelő 3 naponál dősebb kávét kapjon. — „Hungária“ nevű gyógykávéjáról, mely rendkívül kellemes íze és feje, gyomorbajok és emésztési zavarok elleni kitűnő hatásáról nemcsak ismeretes, de számos fővárosi orvos által kezelteinek ajánlatuk is, már annyit és oly alaposan itt erre bővebben kiterjeszkehdhi fölöslegesnek tartjuk, Szalády féle pótkávéjáról pedig, (melyet sokan a „magyar Frank“ kávénak neveznek, pedig amannál sokkal jobb és tisztább), csak annyit jegyzünk meg, hogy jobb, kellemesebb ízű és a mi fő, egészségesebb minden más pótkávénál, míg ára amazokéval egyenlő vagy olcsóbb. A Szalády-féle gyártmányok ma már a vidéken is minden nagyobb fűszerkereskedésben kaphatók, de tisztelt háziasszonyaink nemcsak a saját érdekében, hanem a hazai ipar előmozdítása érdekében is fognak cselekedni, ha következetesen Szalády-féle kávét kérnek és más gyártmányt nem fogadnak el, mert a t. kereskedő urak nagyobb része csak azért nem vesz tudomást e hazai termékről, mert a külföldi után talán több jutalékot kap.

* **Rendőri hírek.** Kinek hosszú a nyelve. Oltyán János panaszt emelt Koza Betta hentesnő ellen, ki a napokban őt az utcán szóváltás után összeaszidta. Ez a jómódu Oltyánra, — kevésbé érezvén magát hibásnak — rosszul hatott, ezért elégtétel végett a főjelentést meg is tette. — Ujabb jómadár. Kerecsi Mihály a közrend ellen elkövetett botrány miatt a rendőrségnél szűres börtönnel lett megbüntetve. — Panasz. A napokban Herman Záli nevezetű leány érzékeny panaszt emelt gazdája K. Ignác ellen. Erre okot ez adott, hogy K. I. szolgáját Zálit véresre verte. Az ügy tisztázása most van folyamatban; valószínű, hogy kedvezőtlen esetben át lesz adva az ügy a büntető osztályhoz. — Szerencsétlenség történt egy ház zsindelezése alkalmával a napokban. Zsindelyező Dormokál Dániel Brüll Kálmánra ejtette a fejszét, kinek lábán az mély sebet ejtett. Szerencse, hogy az orvosi segély megmentette a beteget komolyabb következményektől. Szükséges lenne, hogy a járda azon házak előtt, melyek javítás, vagy munkálat alatt állanak elzárassék; így lehetne csak jövőre nézve a bajt megakadályozni.

— Mikszáth Kálmántól, a kitűnő homoru s minden ízében eredeti magyar elbeszélőtől egy újabb kötet jelent meg „A fészek regényei“ cím alatt a Singer és Wolfner-féle Egyetemes Regénytárban. A méltó közkelettségre jutott vállalat második évfolyamának 16-ik kötete ez s hozzá tehetjük, hogy egyike a sorozat legjobb kötetének. A fészek regényei, mint a cím is mutatja, több kisebb elbeszélést foglal magában, s Mikszáth Kálmánnak írói egyénisége, elbeszélői művészete épen a kisebb rajzokban nyilatkozik legteljesebben. Mindjárt az első elbeszélés: „Tavaszi

rügyek“ érdekes és megkapó a diák-életből vett mozaikszertű részleteivel és pompás humorával. „A becsületes Gyuri története“ a címe a második elbeszélésnek s ez már a tragikumba csap át, oly embernek a sorsát festve, ki apját és anyját egyformán szereti s ezáltal az egymással viszálykodó szülőknek magára haragítja. „Egy fiúnak a fele“, „Szontágh Pálné“, „Még egy megyei történet“ egészítik a 166 lapra terjedő kötetet, melynél különösen ki kell emelnünk a szép tiszta nyomást, s általában a külső csint, mely a Egyetemes Regénytár köteteit jellemzi. A könyv ára piros vászonkötésben 50 kr. Bizonyos, hogy egy magyar családnál sem fog hiányozni ezen kiváló szép kötet.

CSARNOK.

A német-magyar és a magyar-német.

Irta: *Kárpáti Nagy Benő.*

Pardubiczról Czernoviczig alig volt osztrák tiszt, ki az öreg Melcer bácsit ne ismerte volna.

Sajátságos ember volt az öreg ur.

Háza valóságos nyitott vendégfogadó; szíve, lelke nyílt magyar barátság tanyája; innen aztán nem volt árutatózó német tiszt, aki az öreg Melcer bácsi vendégszerető házáat Derecskén elkerülte volna.

Jó időket is látott az öreg ur és népszerűsége nagyobb volt Biharországban, mint bárkié, mert az még a lipcsei világ-csata napjától datálódott.

Az öreg ur ugyanis, mint Frimont huszárfőmester, egy pár jó francia golyót fogott fel vezére előtt, miáltal annak életét mentette meg, ő pedig a francia golyókat mellében haza hozta emlékül, ami mellé elismerő jutalmul kapott még öt krajczár kegyzsoldot és egy lipcsei keresztet, mit ő aztán haláláig hűségesen hordott.

A vitéz huszár híre a hadseregben általánosan elterjedvén, különösen a napoleoni hadjáratot követett békeévekben az öreg ur háza hemzsegett a német tiszt vendégektől, kik az öreg urban a hős huszárt és mellette a gratis asztalt tisztelték; az öreg ur pedig csak akkor volt igazi elemében, ha minél több és minél magasabb rangú tisztet törölhettek meg szájukat asztalkendőjéhez és teljes jutalomnak tartotta, ha a feldmarschalltól kezdve akként cizmezhetett vendégeit: „ebadta“, mit azok a jó konyha és Vajda arany nedvéért nevetve raktak zsebre.

Az öreg Melcer bácsinak ezen kívül volt egy állandó törzsvendége, ki nélkül az öregot képzelni sem lehetett. Hajdani fegyvertársa, a hadiszerecsce által azonban inkább kegyelt Franczi volt ez, ki a lipcsei csata után, a katonai vitézség érdemkeresztjével kitüntetve húzódott meg bajtársának lakóhelyén, tisztí nyugdíjára támaszkodva.

E két barátnál soha ellentétebb politikai érzelmű barátot a sors össze nem hozott.

Melcer bácsi ugyan az alföldnek szülötte, de azért pecosovicsabb és sifrikáriusabb halandó nem volt a hazában, mint ő; míg bajtársa bár Pardubiczban, az echt csehek hazájában született, de azért lelkesebb pártolója a függetlenségi harcznak nem volt széles Magyarországon.

E két elválhatatlan barátban, ezeknek jellemében volt igazolva a végletek találkozása, a „les extremens se touchent.“

Melcer bácsi magyar létére volt svarczgelb, pecosovics, volt Kossuthianer, volt muszka, volt német. Schöneckert Ferencz pedig született cseh-német létére a legjellemesebb magyar hazafi.

Melcer bácsit a német katonai szubordináció a reglament, valóságos elv nélküli, német bálványozó páriává alakította át. Schöneckert bácsit a magyar huszárezredben, a magyar katonai szellem és a magyarországi levegő, tizenhárom próbás jó magyar hazafivá varázsolta át.

Melcer bácsi szívesen lovagolt Ferdinánd főherczeg, Hrabovszki tábornagy, István nádor vagy Kossuth kocsija előtt.

Schöneckert bácsi visszahúzódott a németektől és lelkéből megéljengett az öreg Bem apót és Kossuthot.

Melcer bácsi toborzotta a honvédeket, küldte őket a haza védelmére, midőn az idő ugy hozta magával; midőn pedig vége volt a dicsőségnek, épen oly nyugodt kedélylyel soroztatta be a honvédeket az osztrák hadseregbe.

Schöneckert bácsi maga állott élére a nemzetőr zászlóaljnak s vezette őket csatára a haza ellenei ellen.

Melcer bácsi, a magyar ember, tett a hazáért szolgálatokat, jó pénzért.

Schöneckert bácsi, a cseh-német, osztrák tiszt nyugdíját vitte áldozatul a haza ügyéért.

Melcer bácsi a leipzig-i kereszt mellé feltűzte a nemzeti színű kokárdát és adta a magyar hazafit. (Rosz nyelvek még azt is beszélték, hogy halóingén is hordta a leipzig-i keresztet.)

Schöneckert bácsi félretette a Mária Terézia

vitézségi érdemkeresztet és mellét tette ki a haza ügyeiért az ellen golyóinak.

De azért e két ember jó barát volt. Valóságos Castor és Pollux.

A csucsai csata azonban elválasztotta Castort Polluxtól.

Derecskén ugyanis megalakult az 1848. évben a nemzetőri zászlóalj, az erdélyi oláhok által fenyegetett magyar haza és közelebbről Biharmegye védelmére.

A derecskei mezőn az öreg Schöneckert bácsi betanította, begyakorolta a kasza-kapához szokott jó hazafiakat a katonai mesterség legszükségesebb elemeibe és miután a zászlóalj annyira kiképezte-tett, hogy már rendszeres menetet tehetett és a fegyvert és lándzsát támadási fogásra használhatta: Schöneckert bácsi az ujan alakult zászlóalj élén, mint annak választott vezére és őrnagya, komámuramékkal megindult Kolozsvár felé és Melcer bácsi el is kísérte őket a „mérges“ csárdáig, hol az öreg vezér lábhoz vezényelvén a fegyvereket, tartott komámuramék előtt ilyen beszédet:

„Nemzetőrök! Polgártársak! Eddig itthon komájuk, jóbarátjuk voltam. Most katonák vagyunk. A komázásnak vége. Szubordinációt, engedelmes-séget követeltek; a ki nem engedelmeskedik: agyon-lövetem. Féljebb! Indulj!“

Az öreg Melcer bácsi e beszéd hallattára megfordította a szürkét s visszafelé nyargalva imígy köszöntette Castor Polluxot: „Szerusz ebadta!“

Az öreg Schöneckert bácsi pedig vezette csapatát az erdélyi határszél felé.

*

Mintegy két éve temettek el Csucsán egy derék székely asszonyt, özv. Kaszó Dénésné, szül. Balogh Juliánát, hatvan éves korában.

Harminczöt évvel ezelőtt tüzről pattant, csinos fiatal magyar menyecske volt az öreg anyjok és piros-pozsgás gömbölyű szépségénél csak vendégszeretete volt még szebb.

A nagy napokban, midőn a dicsőség babéra oly bőséges aratást hozott, a csucsai vendégszerető háznak e derék ifjú asszony volt éltető lelke, kinél az éhező honvédek mindenkor terített asztalra találtak.

Schöneckert bácsi is megérkezvén, nemzetőrinek élén Csucsára, egy szibériai hideg estén, más napon, december 18-án azon parancsot vette Riczkótól, hogy nemzetőreivel, a csucsai szorost elfoglalt honvédekhez csatlakozzék, és a derék háziasszony híres csigárást meg sem izlelhetette.

Alig helyezkedett el Schöneckert bácsi kijelölt helyén, már Bánffy-Hunyad felől gr. St. Quentin őrnagy robogott elő vérteseinek élén; azonban Schöneckert bácsi nem azért vett részt a világhírű lipcsei csatában, hogy egy csekély lovasrohamot visszaverni ne tudott volna, meg is felelt annak oly derekasan, hogy St. Quentin gróf három honvéd golyótól találva, lovastul együtt ott maradt, miután pedig Szabó Pista (ez is derecskei fiu, egy fűszerinasból lett tüzer volt) pár jól irányzott ágyulövés-sel a németek közé gyújtott, azok eszeveszetten fordultak vissza és nemcsak a csata lett megnyerve, hanem az előretoluló oláhság visszaszorítva, Bihar-megye és vidéke az inváziótól egyszerre mindenkorra megmentve.

A pardubiczi cseh-német vitézsége és hazafisága, a december 18-iki döntő csata emlékét 37 év óta zugja az esti szellő a csucsai szorostól, bus legenda dalokban és zugni fogja örök időkig.

A csucsai győző Bém apónak kedvence és mint honvéd egyik alvezére lőn. A pardubiczi cseh-német magyar hazafiságával nem tartotta összeegyezhetőnek a Schöneckert nevet továbbra is megtartani és mint Szépszőgi, testestől-lelkéstől magyar hazafi lett s míg ő Erdély bérczei közt tanítá tiszteletre az ellent, addig Melcer bácsi a honvédtiszteket traktálta és ebadtázta.

Azonban a hadi szerencse kockája egyet fordult és Szépszőgi bácsi kezéből kicsavarta a győzelmes fegyvert a legyőzött ellen és vitéz érdemeinek jutalmául reá is kimondatott a 20 évi várfogság, minek folytán a derék magyar-német Josephstadt falai közé belebbezettett, míg Melcer bácsi a németeknek és muszkáknak liferansaul szegődve és vendégszerető asztalát azok által népesítve ebattázta a rebelliseket, azonban dicséretre legyen mondvá, minden befolyását felhasználta fegyveres társának fogságból való megszabadítására, mit sok utánjárás és négy hosszú év után el is ért és az öreg Szépszőgi bácsi az öreg Melcer bácsinak baráti keblén pihenhetett ki négy hosszú évek szenvedéseit.

— No csakhogi itthon vagy Franczi! Ezek az ebatta hunczfut németek tudom, nem is visznek el többé körünkből, és reménylem, te sem leszel többé bolond és honvédőrnagy — mormogott az öreg Melcer bácsi a viszontlátás örömeiben bajtársára.

— Nem biz ebatta, hanem ezredes leszek, felelél az öreg Szépszőgi bácsi.

Igy megtanította a pardubiczi németből lett magyart a négy évi várfogság.

Szépszőgi bácsi ismét mindennapos vendége lett Melcer bácsinak s haláláig hazafiúi jó remények közt hallgatta a zsörtölődő Melcer bácsi szájából az örökös refrain.

Már régóta mindketten néma emberek. A német-magyar is, a magyar-német is.

De a derecskeiek még ma is tiszteletteljes kegyelettel őrzik az öreg csucsai hős Szépszőgi Ferencz bácsinak emlékét, csak azt tartják megfogha-

atfannak, hogy aki megtanulta a magyar hazafiságot, hogy nem tudta megtanulni teljes életében a magyar nyelvet és miért ejtette ki a társaságban eként, a buzdító baráti szót: „igyunk egy bohár port”, — a pohár bor helyett?

Szerkesztői üzenetek.

„Unalomból.” (Rajz.) Lapunk szerdái nagyobb közlemények számára csak akkor van nyitva, ha arra előre számítunk. Ez különben sem aktuális jellegű s így csak sorrendben fog jönni: ám az ígéretre okvetlen számítunk s a közleménynek helyet tartunk fenn. Egyebekre nézve kívánsága teljesített fog. Üdvözlét!

„Tavaszi lég...” (Lyrail költemény.) Ugyan ne izéljen már!

B. Gy. Budapest. Becses ígéretére számítunk és várva várjuk.

F. M. és V. Gy. uraknak Kraszna. A redactio actióba lép és Szent István ünnepét ott fogja megszentelni. Köszönjük a szives megemlékezést!

Egy ismerősnek, helyben. Sajnáljuk, de nem üti meg a mértéket.

Hirdetések.

4065—1887. k. ü. szám.
A zilahi kir. ügyészségtől.

Árlejtési hirdetmény.

A zilahi kir. ügyészségi központi — továbbá a sz.-somlyói fiók — ugyszintén a tasnádi s sz.-csehi és zsiói kir. járásbírósi fogházakban letartóztatott s átlagos számítás szerint naponként 120—150 főre tehető rabok és foglyok jövő 1888. évi élelmezésének vállalat után való biztosítása végett Zilahon a kir. ügyészségi iroda helyiségében folyó évi szeptember 22-én d. e. 9 órakor nyilvános szóbeli árlejtést tartatik, — mely határidőig zárt írásbeli ajánlatok is benyújthatók.

Azok, — kik az árlejtésben részt venni kívánnak, — kötelesek készpénzben vagy ezzel egyenértékű államkötvényekben vagy földhitel intézeti zálog levelekben 300 frt bánatpénzt az árlejtés vezetője kezéhez beadni s illetve ezt a zárt írásbeli ajánlathoz csatolni.

Az írásbeli ajánlat, melyben az egyes étag és a kenyér részletért ígért ár egymástól elkülönítve világosan, tisztán és betűvel is kiírandó, borítékba zárva s ajánlattevő pecsétjével 5 helyen ellátva — a zilahi kir. ügyészséghez nyújtandó be.

Midőn a versenyezni kívánók az árlejtésre ezennel meghivatnak, egyszersmind értesítettnek, — hogy az árlejtési feltételeket Zilahon a kir. ügyészségi irodában és Sz.-Somlyón a fogház felügyelői irodában hivatalos óra alatt meg-

tekinthetik s hogy továbbá az árlejtés megkezdésére kitűzött óra után zárt írásbeli ajánlatok többé el nem fogadtnak.

Zilahon, 1887. augusztus 8.

GAZDA FERENCZ,
királyi ügyész.

65—1—3
A 53.54—1887. köz. sz.

Arverési hirdetmény.

Ezennel közhirrre tétetik, mikép Sz.-Somlyó város felügyelete alatt álló sz.-somlyói óvoda tulajdonát tevő fekvőségek, (bolthelyiségek és tartozékai) ugyszintén a Sz.-Somlyó város tulajdonát tevő „Lobogó” nevű vendéglő f. évi augusztus hó 31-én d. u. 3 órakor a városház tanácstermében tartandó nyílt árverésen haszonbérbe adatnak.

Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt megtekinthetők a városi főjegyzői hivatalban.

Sz.-Somlyón, 1887. augusztus 5-én.

Faragó Sándor,
ügyvéd.

Józsa Oszkár,
h. jegyző.
mint kiküldött bizottság.

62—1—1

Én,
CSILLAG ANNA
185 ctm. hosszú őridősi
Lorety-hajammal,
melyet az általam fölta-
lált kenőcs 14 havi hasz-
nálata után nyertem, mely
megakadályozza a haj-
kihullást, elősegíti a
hajnövést és erősíti a
hajbőrt, uraknál előse-
git egy teljes erős sza-
kálnövést, rövid ideig
való használat után a
hajnak, valamint a sza-
kálnak természetes színt
és sűrűséget kölcsönöz és
megóvja korai őszüléstől
a legmagasabb korig. —
Egy köcsög ára 50 kr.,
1 frt, 2 frt. Postával
pénz előleges beküldése
mellett az egész világba.

Csillag és Társa
B u d a p e s t, király-utca 26.
59—4—20

2097—1887. p. sz.

Hirdetmény.

Szilágymegyében fekvő Nagy-Réz község aranyo-
sítása iránt, 2097—1887. p. szám alá, beadott kereset-
nek tárgyalására 1887-ik évi szeptember hó 2-ik napja
Sz.-Nagyfalu községében kitűztetvén; az erdőség összes
telekkönyvi tulajdonosai és netaláni igénylők azzal
idéztetnek, hogy a kereset példányát Incze Károly bir-
tokosnál Zoványon és Nagyfalu község főbírájánál meg-
tekinthetik.

Kelt Zilahon, a kir. törvényszék üléséből 1887.
évi június 13.

Maniu János,
kir. törvénzéki h. elnök.

Dr. Koronka Károly,
h. jegyző.

61—1—1

273—1887. tlkvi sz.

Árverési hirdetmény.

A krasznamegyei takarékpénztárnak Bartha Gyula
örökösai elleni végrehajtási ügyében, a bírói árverés
975 frt tőke, ennek 1884. évi január hó 9-től járó 6%
kamatai, 24 frt 70 kr perbeli, 10 frt 70 kr, végrehaj-
tási, 10 frt 50 kr további és 14 frt 85 kr jelen árve-
rés kérésai és a további költségek erejéig valamint az
adókinostárnak, mint csatlakozott végrehajtatónak 110
frt 76 kr követelési s jár. erejéig ezennel elrendeltet-
vén, határidejűl 1887. évi október hó 4-ike d. u. 2 órai
megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő,
ezen kir. járásbírósi telekhivatalába kitűztetik; az
árverési feltételek pedig a következőkben állapíttatnak
meg:

I. Elárvereztetnek szűkeg esetre a kikiáltási áron
alul is végrehajtást szenvedő néhai Bartha Gyula örö-
köseitől a sz.-somlyói 329 tjkvben A XI. 388 hely-
színelési szám alatt bejegyzott taksás teleknek haszon-
élvezeti, valamint a rajta lévő 128 számú háznak és
tartozékoknak tulajdoni joga 1000 frt kikiáltási ár
mellett.

II. Árverelni szándékozók (kivétel nélkül) tartoz-
nak a kikiáltási ár tizszázötölját készpénzben, vagy óva-
dékképes értékpapirban a bírósági kiküldött kezéhez
bánatpénzül előre letenni; avagy az annak előzetes le-
tétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

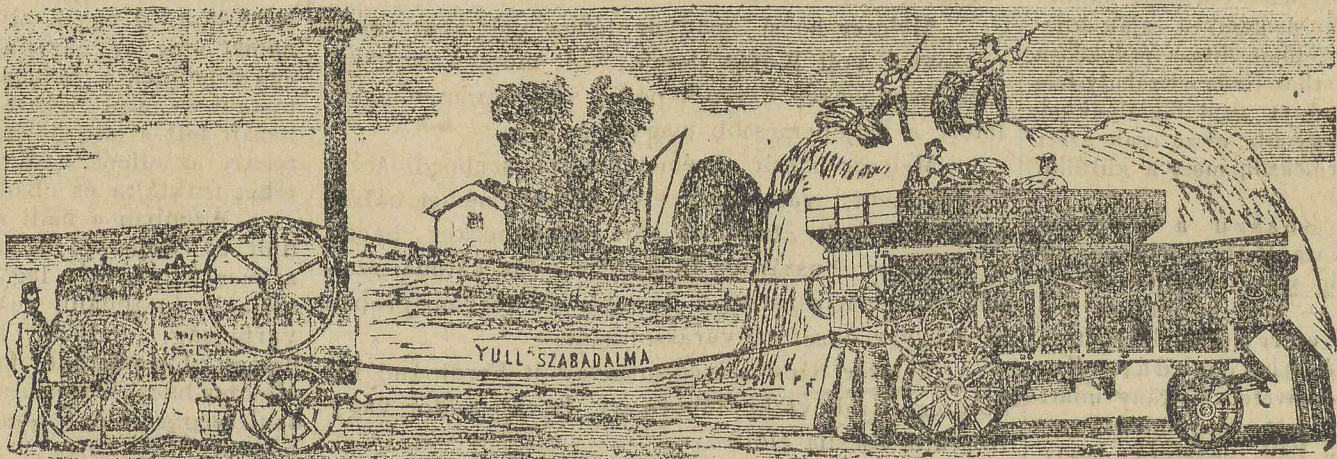
III. Legtöbbet ígérő köteles a vételár felét a
le-títéstől egy, másik felét, melybe a bánatpénz is be-
számítandó újabb egy hónap alatt, mindenkor 6% ka-
mattal a sz.-somlyói kir. adó- mint letét hivatalnál a
letét kezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában a hivatalos órák alatt megtekinthetők

Kir. járásbírósi, mint telekkönyvi hatóság. Sz.-
Somlyón, 1887. július 19-én.

DOBOLYI,
kir. járásbíró.

63—1—1

HIRDETÉS.

A nagyérdemű gazdaközönséget tisztelettel értesitem, hogy gyári raktáromban mindenféle gazdasági gépet és géprészeket nagy választékban tartok és azokat rendkívül mérsékelt gyári árban, teljes jótállás s kedvező részletfizetés mellett áruba bocsátom.

Berendezett gépműhelyemben mindennemű gépmunkálatok, kazán, kovács munkák, gépjavitások, szeszgyárak és gőzfürdők készítése szakszerűen teljesíttetnek.

Ércöntődémben pedig mindenféle e szakmába vágó munkálatok, nevezetesen: harangöntések, gőz- és vízvezeteki csapok és szelepek, fémperselyek, kerti- és tűzfecskendők, kutszivattyúk stb. munkálatok jutányos árban készülnek.

Végre tudatni kívánom, miszerint raktáromban egy 4 lóerejű használt, de teljesen jó karban lévő, az építészeti hivatal által 5 légköri nyomásra használni engedélyezett gőzmozgony, gőzcséplővel, fűrés, hévér és fecskendővel együtt, vagy mindenik külön is, jutányos árban eladó, esetleg bérbe, avagy részcséplésre is kiadó.

Posner Ábrahám,
okleveles gépész és rézműves mester
Szilágysomlyón.

58—5—6